Het Buitengebeuren

Het mooie van mijn functie als PR-meneer binnen de club is dat ik het recht heb ereleden te mogen voordragen. Ik heb dat in 1990 bij het 75-jarig jubileum, toen ik voorzitter van de jubileumcommissie was, gedaan met Hans de Vries en Harry Steures en beide keren werd mijn voorstel met unanieme stemmen door de Algemene Ledenvergadering overgenomen. Je moet daar wel zuinig mee zijn, vind ik, want het moet wel iets exclusiefs blijven.
Later kwamen Cees Versteeg en Flip Stomps erbij, maar het voorstel daartoe kwam, eerlijk is eerlijk, niet van mij, maar van voorzitter Frans Kuijpers, overigens met mijn volledige instemming. In 2000 werd Louis Stumpers bevorderd van erelid tot erevoorzitter, de hoogste interne onderscheiding, die de club kent.

Het erelijstje zag er toen zo uit :
1. 1935 : A. de Graaf (erevoorzitter)
2. 1937 : A. Schellekens
3. 1940 : Piet Gaarenstroom
4. 1975 : Piet Bronkhorst
5. 1975 : Louis Stumpers
6. 1990 : Harry Steures
7. 1998 : Hans de Vries
8. 2000 : Louis Stumpers (erevoorzitter)
9. 2001 : Ceees Versteeg
10. 2008 : Flip Stomps

Tijdens de laatste bestuursvergadering van het vorige seizoen meende ik voor een derde keer van mijn recht gebruikt te moeten maken en droeg ik scheidend voorzitter Frans Kuijpers voor. Ik heb daarover geaarzeld, omdat het geen geheim is, dat wij vrienden zijn - hij was getuige bij mijn huwelijk in 1981 - en ik bezig ben met een boek over zijn loopbaan, waarover ik in deze rubriek al verschillende keren geschreven heb, maar hem kwam het erelidmaatschap toe, naar mijn inzicht toe, op grond van zijn verdiensten voor de vereniging, waarvan hij de afgelopen twaalf jaar voorzitter was.
Frans kwam in de jaren zestig naar Eindhoven, waar hij ging werken op het Nat Lab van Philips. In 1963 was hij in Den Haag bij verrassing persoonlijk kampioen van Nederland geworden. Hij was een welkome versterking.
Ruim veertig jaar speelde hij voor het eerste team en maakte alle ups en downs mee van dat team : zowel het nationaal kampioenschap in 1983-1984 als de successen in de Europa Cup, maar ook de neergang : de degradaties naar de eerste klasse in 1966, 1970, 1977, 1981 en 1988 en de latere promoties terug naar de hoofdklasse in 1964, 1968, 1971, 1978, 1982.
Toen hij in 2001 aantrad als voorzitter nam hij zich twee dingen voor : het terugbrengen van het eerste team naar de hoofdklasse en het stoppen van de terugloop van het ledenaantal. Het eerste doel haalde hij niet ; sterker nog het hoofdteam degradeerde zelfs naar de tweede klasse, maar in het tweede deel van zijn zelf opgelegde taak slaagde hij wel.

Onder zijn 'bewind' werd de leegloop een halt toegeroepen, sterker nog, er kwam een bescheiden groei. De clubavonden worden tegenwoordig goed bezocht en de club kan weer vrij moeiteloos vier teams voor de externe competitie op de been brengen. Natuurlijk heeft Frans dat niet alleen gedaan, maar hij heeft er wel richting aan gegeven.
Als medebestuurslid heb ik tientallen vergaderingen met hem mogen meemaken en die had hij altijd goed voorbereid. Op grond van deze gegevens heb ik hem voorgedragen als erelid.

Ik wist dat het binnen het bestuur een hamerstuk zou zijn, maar maandenlang moest ik mijn mond houden om de benoeming toch maar vooral een verrassing te laten zijn, maar toen ik hem tijdens de Algemene Ledenvergadering op de laatste maandag van augustus vast moest houden aan de bar van 'Burghplan' was het natuurlijk duidelijk wat er binnen gebeurde. Gelukkig duurde het niet lang voor Frans en ik uit onze onhandige positie werden bevrijd. Hij werd ontvangen met applaus door de vergadering, waarna de nieuwe voorzitter, Bas van de Plassche, hem als eerste kon feliciteren. Frans hield een klein praatje als dank voor het genoten vertrouwen en bood iedereen een drankje na de vergadering aan. Hij weet heel goed hoe het hoort.
Hij blijft lid van de vereniging en heeft zich voorgenomen meer te gaan spelen, ook intern. Ereleden voordragen is leuk om te doen. Ze hoeven nooit meer contributie te betalen, maar er wordt door de penningmeester wel een jaarlijkse donatie van hen verwacht, die minimaal gelijk is aan de contributie. Tot nu toe hebben alle ereleden zich aan die ongeschreven code gehouden.
Dit is eigenlijk meer 'Binnengebeuren' dan 'Buitengebeuren', maar nu schakel ik weer om. Deze rubriek schrijf ik dit seizoen voor de 36-ste keer en telt inmiddels bijna 4.000 pagina's. Voor zo ver ik weet, is het de langst lopende schaakrubriek in Nederland. Over clubtrouw gesproken.
Het zomerseizoen stond geheel in het teken van Erwin l'Ami. Hij speelde een voor zijn doen rampzalig Nederlands kampioenschap op het Science Parc in Amsterdam, waar Dimitri Reinderman zo verrassend de titel voor zich opeiste met 5,5 uit 7, zij het bij afwezigheid van verdedigend kampioen Anish Giri, die in Noorwegen zat. Erwin kwam in Amsterdam niet verder dan een zesde plaats met slechts 2,5 punt en verloor een vracht aan Elo-punten, maar daarna maakte hij een indrukwekkende inhaalslag met drie opeenvolgende toernooizeges, bij het Open Nederlands kampioenschap in Dieren (goed voor een plaats in het volgende gesloten NK), het Hogeschool-toernooi in Vlissingen en het BDO-toernooi in Haarlem.
Bij het Open NK in Dieren scoorde hij 7,5 uit 9, evenveel als de Indiase grootmeester Deep Sengupta, maar een halfje meer dan de grootmeesters Vlacheslav Zakhatsov (Rus) en Slim Belkhodja (Tun), maar door een betere SB-score ging de titel naar l'Ami. Daarop ging hij onmiddellijk door naar het Hogeschool-toernooi in Vlissingen en weer scoorde hij 7,5 uit 9. Nu deelde hij de eerste plaats met GM Michael Krasenkov (Pol), GM Babu Lalith (Ind) en de 19-jarige IM Zeeuw Quinten Ducarmon, die hard op weg is de eerste Zeeuwse grootmeester te worden. Dit keer ging de eerste prijs op SB aan de neus van l'Ami voorbij en moest hij Krasenkov voor laten gaan. Daarna ging de karavaan naar Haarlem voor het BDO-toernooi en weer won l'Ami. Nu scoorde hij 6,5 uit 9, genoeg voor de toernooizege. Dat zijn toch drie overwinningen binnen een maand met de formidabel score van 21,5 uit 27 !

Hij heeft inmiddels al zijn ratingpuntjes weer terug en zelfs nog een lichte winst geboekt. Hij staat nu op 2644, zijn hoogste rating ooit, en nadert de Top-100. De grens ligt tegenwoordig op 2653 (de Rus Denis Khismatullin) en dat moet voor hem in deze vorm haalbaar zijn. In het toernooi in Haarlem maakte David Klein overigens ongeslagen 6 uit 9 en boekte daarmee zijn derde en laatste grootmeesternorm. Hij komt nog wat ratingpunten voor de GM-titel (13) tekort, maar die zullen er ongetwijfeld snel komen en dan hebben we er weer een grootmeester bij.
Tegelijkertijd werd in het Noorse Tromsö het laatste World Cup-toernooi gehouden waar twee tickets voor het volgende Kandidatentoernooi (2015) te verdienen waren. Er begonnen 128 deelnemers aan een loodzwaar evenement. Jan Smeets en Anish Giri vertegenwoordigden Nederland, maar met bescheiden succes.
Het ging om een groot knock-out toernooi van 128 deelnemers. Jan Smeets verloor al in de eerste ronde van de Rus Maxim Matlakov en kon meteen na huis. Giri won in de eerste ronde van Saleh Salem uit de Verenigde Arabische Emiraten en won daarna twee keer van de Chinees Li Chao. Hij sneuvelde in de derde ronde tegen Julio Granda Zuniga uit Peru.
Over hem heb ik in het verleden veel geschreven in dit prachtblad : een vreselijk aardig man, die thuis de kost verdient met de sinaasappelteelt, maar wel twee keer achter elkaar de Donner Memorial in Amsterdam (1995 en 1996) op zijn naam wist te schrijven. Hij had zich jarenlang niet laten zien in het internationale toernooischaak, maar maakte een schitterende comeback. Hij reikte in Tromsö tot de laatste acht, maar toen sneuvelde ook hij.
In de halve finale ging het tussen Vladimir Kramnik (Rus), Maxime Vachier-Lagrave (Fra), Evgeny Tomashevsky (Rus) en Dimitri Andreikin (Rus). Kramnik en Andreikin wonnen. In de finale over vier partijen won Kramnik de eerste partij. Er volgden twee remisepartijen, waarna Kramnik het zich kon veroorloven de vierde partij in totaal gewonnen stelling remise te geven. Hij en Andreikin, pas 23 jaar maar op dit moment wel Russisch kampioen, gaan door naar het Kandidatentoernooi, dat voor 2015 op de kalender staat. Ze gingen overigens niet met lege handen naar huis : Kramnik verdiende als winnaar 80.000 euro en Andreikin als runner-up 50.000 euro. Dat zijn nog eens prijzen.
Eerst komt er nu de tweekamp om het wereldkampioenschap tussen titelverdediger Viswanathan Anand (Ind) en uitdager Magnus Carlson (Noo), die voor november gepland is in Chennai, het vroegere Bombay in India. Naar die tweekamp ziet de hele schaakwereld uit. Hij had wellicht al veel eerder moeten plaatsvinden, maar zo zijn de regels nu eenmaal niet. Magnus heeft lang moeten wachten op zijn kans, maar dat heeft hem ongetwijfeld ook scherp gemaakt. We kunnen een boeiende tweekamp tegemoet zien.
Er zijn nu vijf van de acht deelnemers aan het Kandidatentoernooi bekend : Levon Aronian, Vladimir Kramnik, Sergej Kirjakin, Vesselin Topalov en Dimitry Andreikin. Bij hen voegen zich de nummer 2 van het Grand Prix-klassement, die nog niet bekend is, en de verliezer van de match Anand-Carlsen. De achtste en laatste plaats is gereserveerd voor een wild card en die zal wel gaan naar een speler uit het organiserende land. Het ziet er op dit moment naar uit, dat de Amerikaan Hikaru Nakamura de beste papieren heeft, want hij neemt een krachtige sponsor uit Saint Louis mee en dat is binnen de FIDE altijd een goed argument geweest.
De winnaar van het toernooi in Tromsö, Vladimir Kramnik, was vol lof over de Noorse organisatie en dat klinkt hoopvol, want in 2014 wordt daar de volgende Olympiade gehouden. Het Carlsen-effect is in Noorwegen nog lang niet uitgewerkt.

Jules Welling